

Становништво Београда. По попису, који је извршила Београдска општина, Београд је имао 15.-IV.-1929 г. 226.070 становника. Како је по попису од 1921. године Београд имао 111.740 становника, то се његово становништво за осам година више него удвостручило. Од почетка прошлог века становништво Београда овако је расло:

1820 године	5000	становника
1834	8500	"
1846	14500	"

1854 године	16500	становника
1859	19000	"
1867	25000	"
1874	28000	"
1884	34864	"
1890	54250	"
1895	59115	"
1900	69097	"
1905	77816	"
1910	89876	"
1921	111740	"
1929	226070	"

СУСЕДНЕ, СЛОВЕНСКЕ И ОСТАЛЕ ЗЕМЉЕ

Централни Географски Музеј у Лењинграду. — Поводом десетогодишњице оснивања централних географских музеја у Лењинграду и Москви, професор В. П. Семјонов Ђан-Шанскиј изнео је у чланку: *Принципи музејног сјроишельства в географии*, поред осталог и циљ и задатке лењинградског централног музеја, формулисане у ових 13 тачака:

- 1) Да очигледно представља опште географске одлике природних области СССР. и сродних земаља, како у односу на копно тако и на море, т. ј. њихов рељеф, геолошки састав и корисне руде, хидрогеолошки режим, биљни и животињски свет и привредну акцију човека у оквиру тих области, у циљу искоришћавања њихових природних продуктивних чинилаца.
- 2) Да унапређује методе предавања географије у вишој школи, као и у свима другим школама, јасним излагањем теоријских основа географије.
- 3) Да очигледно представља методе, еволуцију и технику картографског представљања.
- 4) Да износи методе, принципе и еволуцију класификације (поделе) географских области.
- 5) Да обавештава о методама чувања природних објеката и старих споменика у слободној природи и износи резултате оваквог делања у СССР, као и у другим земљама.
- 6) Да објављује методе и резултате регионално-географских проучавања појединих области у СССР и другим земљама.
- 7) Да даје правац географским оделенима обласних музеја.
- 8) Да популаризује географска знања код широких маса, без којих се не може замислити проучавање земље и рационално искоришћавање њених продуктивних снага.
- 9) Да држи катедре географских дисциплина на Географском Факултету Лењинградског Универзитета.
- 10) Да води сталну библиографију картографског представљања и илустрација.
- 11) Да овековечи спомен еминентних географа испитивача и путника, као и испитивача појединих области.
- 12) Да врши географска испитивања помоћу експедиција.
- 13) Да издаје географске и картографске илустрације, каталоге музеја, као и свега што се односи на методологију геогра-

фије и географску поделу, чување природних објеката, методологију опште географских и регионално-географских испитивања, учила и т. д. С. М. М.

Географски Музеј у Лајпцигу. У лето 1928. године отворен је у Лајпцигу Географски Музеј. Основу за овај музеј положио је крајем прошлог века познати вулканолог А. Штибел, који је на својим путовањима радио велике цртеже. Он је сматрао да овакав музеј треба да прибира: карте, слике, стене, минерале и привредне производе. Штибелов музејски материјал потицао је једино из Еквадора, и био је нарочито богат примерцима вулканских стена. Сем тога, просторије у којима је материјал смештен, биле су врло скучене. Због тога се може сматрати да је музеј изнова отворен, када је у лето 1928. године смештен у нову зграду Граси музеја. У њему је најпре уређено одељење, које је посвећено Африци. Географија овог континента представљена је картама, дијаграмима, сликама, рељефима, моделима, стенама, карактеристичним биљкама и привредним продукцијама. Сви ови објекти доприносе да се добије што живља, потпунија и вернија слика о географији Африке. Управа музеја намерава да на овај начин представи и друге континенте, најпре Јужну Америку.

Скуп руских географа. После петнаестогодишњег прекида одржан је у Москви од 5 до 10 маја ове године скуп руских географа, који је сазвала географско-економска комисија друштва „Пријатеља Природних Наука, Антропологије и Етнографије“. На скупу је учествовало око 400 представника из свих крајева руских. Радило се у три секције: у секцији за Привредну Географију, секцији за екскурзије и географију домовине и секцији за методiku географске наставе.

У првој секцији, после исцрпног расправљања, дошло се до закључка, да при испитивању привреде, поред историјских и социјално-економских утицаја, треба обрађати пажњу и физичко-географским и антропогеографским факторима. У секцији за екскурзије и географију домовине истицао је значај познавања домовине за

школу и јавни живот. У секцији за методичку географске наставе говорило се о географској настави у радним школама, и захтевало да се у вишим разредима обрати већа пажња на привреду.

Комесаријату за народно образовање упућене су молбе да се на универзитетима повећа број катедара за Географију.

23. скуп немачких географа. О Духовима 1929. године одржан је у Магдебургу 23. скуп немачких географа, на коме је узело учешћа преко 800 стручњака. Први дан скупа био је посвећен експедицијама и Регионалној Географији, други Антропогеографији и трећи школској географији.

Првог дана реферисао је Е. Тринклер о резултатима до којих је дошла немачка експедиција у централној Азији 1927. 28. године, Г. Вегенер је развио план за испитивање Арктика у 1930. години помоћу ваздушног брода „Граф Цепелин“, Р. Финстервалдер је говорио о резултатима које је немачко-руска експедиција постигла 1928. године у Алају и Памиру, и Ф. Термер је изложио неке резултате са својих путовања у Средњу Америку, а Ф. Кин са путовања у Сијеру Фаматину (у Аргентини). Даље су предавали: А. Шулиц о морфологији и познодилувијалним климатским колебањима пустиње Каракум у Туркестану, Х. Кноте о утицају вода око Шпицбергена на изглед овог острва, Х. Лаутензах о дилувијалној глацијацији и глацијалном рељефу у планини Сера де Естрела (у Португалији), Р. Шпикел о географским особинама северозападне Шпаније, и А. Бурхар о Родопима, поредећи их са Рилом.

Другог дана говорио је Р. Градман о најранијој историји људи у Средњој Европи, О. Шлитер о насељеним областима у Немачкој у старо доба, Х. Деријес о земљишту северо-западне Европе у преисторијско доба, и В. Песлер о садашњем стању немачког етнографског атласа.

Трећег дана предавао је Е. Хинрихс о географији као науци и као наставном предмету, О. Граф о природи и култури у географској настави, и Р. Барм о представљању привредних прилика на атласним и зидним картама.

Магдебургу су била посвећена два предавања: предавање Гормана о географским факторима у развићу тога града, и предавање Цандера о односу Магдебурга према каналу који води кроз Средњу Немачку.

Изложба организована поводом овог скупа, била је подељена у три одељења: одељење за географију Средње Немачке, за школску географију, и за помоћна средства за географско испитивање и географску наставу. После екскурзије приређени су краћи излети у северну и источну подгорину Харца.

Становништво Грчке. Према претходним резултатима пописа од 15. и 16. V 1928.

године у Грчкој има 6,195,272 становника, док је 1920. године било 5,026,795. Попис је вршен по областима (номама), којих има 36. Највише је душа у атичко-беотској номи (1,031,252), а најмање у свето-горској (4,843). Солунска нома броји 536,767 становника (док је 1920. године имало 336,345), а леринска 122,742 (док је 1920. године имала 127,941). После Атине, са 451,143 становника, највећи је град Солун, који броји 220,464 душе. Бер има 14,527, Воден 13,175, Костур 11,059, Лерин 10,585 и Ње-гуш 10251 становника.

Исељавање становништва из Италије у току 1928. године. У току 1928. године иселило се из Италије у преко-океанске земље 70,794 становника, и то највише у Сједињене Северно-америчке Државе (36,766), а затим у Канаду, Бразилију, Аргентину и Аустралију. У европске и средоземне земље иселило се током поменуте године 91,951 душа, и то: у Француску 49,351, Швајцарску 15,449, Аустрију, Чехо-Словачку и Угарску 813, балканске државе и Југославију 1438, Алжир 1130 и т. д. Кад се ово исељавање упореди са исељавањем од 1927. године, констатује се знатно смањивање, и што се тиче укупног броја исељеника, и што се тиче исељавања у поједине земље. Изузетак у овом погледу чине балканске државе са Југославијом и Алжир: у балканске земље и Југославију иселило се 1927. године 1087, а 1928. 1438 душа; у Алжир се иселило 1927. године 1020, а 1928. 1130 душа. У преко-океанске земље највише се исељава становништво из Јужне Италије и Сицилије, а у европске и средоземне крајеве становништво из северних области италијанских.

Површина и становништво града Ватикана. Нова држава, град Ватикан, створена је уговором од 11.-II-1929. закљученим између Краљевине Италије и Папске Столице. Њена је површина 0.44 км², а њено становништво броји 518 душа; од тога броја највише је Италијана (389) и Швајцараца (113).

Становништво Русије. Према претходним резултатима пописа становника од 17. децембра 1926. године Русија, на простору од 22,087,400 км², има 145,822,933 становника; густина насељености је 6,6, а проценат градског становништва 17,8. Величина и број становништва у појединим савезним државама износ: Русија 20,360,200 км², и 100,421,870 становника; Белорусија 125,300 км², и 4,924,624 становника; Украјина 447,300 км², и 28,887,007 становника; Транскавска 189,900 км² и 5,810,722 становника; Узбекија 550,700 км² и 4,395,161 становника; Туркменија 414,000 км² и 883,549 становника. Највећи градови броје: Москва 2,019,453, Лењинград 1,616,118, Кијев 493,873, Баку 446,832, Одеса 411,416, Харков 409,505, Ташкент 312,811, Ростов 304,812 и Тифлис 282,918 становника.